

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (trzecia izba)

z dnia 12 listopada 2014 r. *

Odwołanie — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek szkła płaskiego w Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG) — Ustalanie cen — Obliczanie kwoty grzywny — Uwzględnienie sprzedaży wewnętrznej przedsiębiorstw — Rozsądny termin — Dopuszczalność dokumentów przedstawionych dla celów rozprawy przed Sądem

W sprawie C-580/12 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 10 grudnia 2012 r.,

Guardian Industries Corp., z siedzibą w Dover (Stany Zjednoczone),

Guardian Europe Sàrl, z siedzibą w Dudelange (Luksemburg),

reprezentowane przez adwokata F. Louisa oraz przez H.G. Kamanna i S. Völckera, Rechtsanwälte, upoważnionych przez C. O'Daly'ego, solicitor,

strona skarżąca,

w której drugą stroną postępowania jest:

Komisja Europejska, reprezentowana przez A. Dawesa oraz R. Sauera, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (trzecia izba),

w składzie: M. Ilešič, prezes izby, A. Ó Caoimh, C. Toader, E. Jarašiūnas i C.G. Fernlund (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: M. Wathelet,

sekretarz: L. Hewlett, główny administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 12 grudnia 2013 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 29 kwietnia 2014 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: angielski.

Wyrok

- 1 Guardian Industries Corp. i Guardian Europe Sàrl (zwane dalej łącznie „Guardian”) w odwołaniu żądają uchylenia wyroku Sądu Unii Europejskiej Guardian Industries i Guardian Europe/Komisja (T-82/08, EU:T:2012:494, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”), mocą którego została oddalona ich skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 28 listopada 2007 r. C(2007) 5791 wersja ostateczna dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/39165 – Szkło płaskie) (zwanej dalej „sporną decyzją”) w zakresie, w jakim ona ich dotyczy, oraz obniżenia nałożonej na nie w tej decyzji kwoty grzywny.

Ramy prawne

Rozporządzenie (WE) nr 1/2003

- 2 Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 [WE] i 82 [WE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1) przewiduje w art. 23 ust. 2 i 3:

„2. Komisja może, w drodze decyzji, nałożyć grzywny na przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw, jeżeli umyślnie lub w wyniku zaniedbania:

- a) naruszają art. 81 [WE] lub 82 [WE], lub
- b) działają wbrew decyzji wydanej na mocy art. 8, nakładającej środki tymczasowe, lub
- c) nie wykonują zobowiązań uznanych za wiążące w decyzji wydanej na mocy art. 9.

Dla każdego przedsiębiorstwa lub związku przedsiębiorstw biorących udział w naruszeniu grzywna nie przekroczy 10% całkowitego obrotu uzyskanego w poprzedzającym [dany rok] roku obrotowym.

Jeżeli naruszenie ze strony związku przedsiębiorstw ma związek z działalnością jego członków, grzywna nie przekroczy 10% sumy całkowitego obrotu każdego z członków prowadzącego działalność na rynku, na który miało wpływ naruszenie dokonane przez związek.

3. Przy ustalaniu wysokości grzywny uwzględnia się ciężar i czas trwania naruszenia”.

- 3 Artykuł 31 tego rozporządzenia stanowi:

„Trybunał Sprawiedliwości ma nieograniczoną jurysdykcję do rozpatrywania odwołań od decyzji, w których Komisja nałożyła grzywnę lub okresową karę pieniężną. Trybunał Sprawiedliwości może uchylić, obniżyć lub podwyższyć nałożoną grzywnę lub okresową karę pieniężną”.

Instrukcje dla sekretarza

- 4 Instrukcje dla sekretarza Sądu Unii Europejskiej z dnia 5 lipca 2007 r. (Dz.U. L 232, s. 1), zmienione w dniu 17 maja 2010 r. (Dz.U. L 170, s. 53, zwane dalej „instrukcjami dla sekretarza”), przewidują w art. 11:

„1. Sekretarz wyznacza terminy, o których mowa w regulaminie, na podstawie upoważnień udzielonych przez Prezesa.

2. Dokumenty procesowe, które wpływają do sekretariatu po upływie terminu do ich złożenia, mogą być przyjęte wyłącznie za zgodą Prezesa.

3. Sekretarz może przedłużyć wyznaczone terminy na podstawie upoważnień udzielonych przez Prezesa; w takim wypadku przedkłada Prezesowi propozycje dotyczące przedłużenia terminów.

Wnioski o przedłużenie terminu powinny być należycie uzasadnione i złożone w stosownym czasie przed upływem wyznaczonego terminu. Termin może zostać przedłużony więcej niż jeden raz wyłącznie z nadzwyczajnych powodów”.

Okoliczności powstania sporu i sporna decyzja

- 5 Z pkt 1–10 zaskarżonego wyroku wynika, że w spornej decyzji Komisja uznała, iż przedsiębiorstwa Guardian, Asahi Glass, Pilkington i Saint-Gobain brały udział w jednolitym i ciągłym naruszeniu art. 81 ust. 1 WE, polegającym na ustalaniu cen w sektorze szkła płaskiego w ramach Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EOG). Odnośnie do przedsiębiorstwa Guardian Komisja stwierdziła to naruszenie w okresie od dnia 20 kwietnia 2004 r. do dnia 22 lutego 2005 r. i nałożyła solidarnie z tego tytułu grzywnę w kwocie 148 mln EUR na spółki Guardian Industries Corp. i Guardian Europe Sàrl.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

- 6 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 12 lutego 2008 r. Guardian złożyła skargę o stwierdzenie nieważności części spornej decyzji i o obniżenie kwoty grzywny nałożonej przez Komisję.
- 7 Na poparcie swych żądań dotyczących stwierdzenia nieważności decyzji Guardian podnosi jeden zarzut, oparty na błędach w ocenie okoliczności faktycznych dotyczących okresu jej uczestnictwa w kartelu i geograficznego zasięgu kartelu.
- 8 Żądania dotyczące obniżenia kwoty grzywny oparte są na trzech zarzutach. Zarzut pierwszy miał na celu wyciągnięcie konsekwencji z zarzutu zmierzającego do częściowego stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji. W drodze zarzutu drugiego Guardian powołała naruszenie zasady niedyskryminacji i obowiązku uzasadnienia. Jeśli chodzi o zarzut trzeci, oparty był on na istnieniu błędu w ocenie roli Guardian w niniejszym kartelu oraz naruszeniu zasady niedyskryminacji.
- 9 Sąd oddalił skargę w całości.
- 10 Na wstępie Sąd, z powodów przedstawionych w pkt 19–22 zaskarżonego wyroku, oddalił argumenty przytoczone przez Guardian w celu zakwestionowania dopuszczalności pisma Komisji z dnia 10 lutego 2012 r. (zwanego dalej „pismem z dnia 10 lutego 2012 r.”).
- 11 Sąd oddalił żądania zmierzające do stwierdzenia nieważności spornej decyzji z powodów przedstawionych w pkt 28–93 zaskarżonego wyroku. Żądania mające na celu obniżenie grzywny zostały oddalone z powodów przedstawionych w pkt 28–93 zaskarżonego wyroku.

Żądania stron

12 Guardian wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim Sąd utrzymał w nim w mocy decyzję wyłączającą wartość sprzedaży dokonanej między spółkami z tej samej grupy (zwanej dalej „sprzedażą wewnętrzną”) z obliczeń wysokości grzywien nałożonych na innych adresatów tej decyzji;
- obniżenie o 37% kwoty grzywiny nałożonej na wnoszące odwołanie;
- uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim Sąd uznał w nim za dopuszczalne pismo Komisji z dnia 10 lutego 2012 r., uznanie pisma Komisji za niedopuszczalne i wyłączenie go z akt sprawy;
- obniżenie o co najmniej 25% kwoty nałożonej w decyzji na wnoszące odwołanie grzywiny początkowej, aby w ten sposób zaradzić okoliczności, że Sąd nie zagwarantował im w rozsądnym terminie prawa do skutecznego środka prawnego, oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania przed Sądem.

13 Komisja wnosi do Trybunału o:

- tytułem żądania głównego – oddalenie odwołania;
- subsidiarnie – oddalenie żądania obniżenia grzywiny, oraz
- obciążenie Guardian kosztami postępowania poniesionymi w pierwszej instancji oraz w ramach niniejszego odwołania.

W przedmiocie odwołania

14 Na poparcie swoich żądań Guardian podnosi trzy zarzuty, które należy zbadać w innej kolejności, niż ta, w której zostały przedstawione.

W przedmiocie zarzutu dotyczącego naruszenia prawa do sprawiedliwego procesu w rozsądnym terminie

Argumentacja stron

15 Guardian podnosi, że czas trwania postępowania przed Sądem stanowi naruszenia prawa podstawowego do sprawiedliwego procesu w rozsądnym terminie, o którym mowa w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), ponieważ takie naruszenie uzasadnia obniżenie kwoty grzywiny nałożonej na nią mocą spornej decyzji. Guardian uściśliła na rozprawie, że miała zamiar zmienić swoje żądania w świetle wyroków: Gascogne Sack Deutschland/Komisja (C-40/12 P, EU:C:2013:768), Kendrion/Komisja (C-50/12 P, EU:C:2013:771) i Groupe Gascogne/Komisja (C-58/12 P, EU:C:2013:770). Guardian wystąpiła zatem do Trybunału o stwierdzenie przewlekłości postępowania w rozpoznaniu przez Sąd sprawy w pierwszej instancji.

- 16 Komisja, po wskazaniu na rozprawie, że wycofuje swój sprzeciw dotyczący dopuszczalności niniejszego zarzutu, uważa co do istoty sprawy, że obniżenie kwoty grzywny byłoby niesłuszne i zachęca Trybunał w razie potrzeby do uściślenia kryteriów pozwalających na ustalenie, czy miało miejsce naruszenie zasady rozsądnego terminu.

Ocena Trybunału

- 17 Należy przypomnieć, że naruszenie przez sąd Unii wynikającego z art. 47 akapit drugi karty obowiązku do wydania w rozsądnym terminie orzeczenia w sprawach do niego skierowanych powinno spotkać się z sankcją w postaci skargi o odszkodowanie wniesionej przed Sąd, ponieważ taka skarga stanowi skuteczną ku temu środek (wyrok Gascogne Sack Deutschland/Komisja, EU:C:2013:768, pkt 89).
- 18 Z powyższego wynika, że żądanie naprawienia szkody spowodowanej nieprzestrzeganiem przez Sąd rozsądnego terminu do wydania orzeczenia nie może być bezpośrednio przedłożone Trybunałowi w ramach odwołania, lecz należy je złożyć do samego Sądu (wyrok Gascogne Sack Deutschland/Komisja, EU:C:2013:768, pkt 90).
- 19 To zatem Sąd – orzekając w innym składzie niż ten, który rozpoznawał spór zapoczątkowujący postępowanie, którego czas trwania jest krytykowany, oraz stosując kryteria zdefiniowane w pkt 96–100 wyroku Gascogne Sack Deutschland/Komisja (EU:C:2013:768) – jest zgodnie z art. 256 ust. 1 TFUE właściwy, aby wydać rozstrzygnięcie w przedmiocie takich żądań odszkodowawczych.
- 20 Z uwagi na to Trybunał może to stwierdzić, ponieważ w niniejszej sprawie jest oczywiste – bez konieczności przedstawienia przez strony dowodów w tym zakresie – że Sąd naruszył w sposób wystarczająco istotny swój obowiązek do wydania w rozsądnym terminie orzeczenia w sprawie. W niniejszej sprawie czas trwania postępowania przed Sądem, czyli prawie cztery lata i siedem miesięcy, który obejmuje w szczególności okres ponad trzech lat i pięciu miesięcy między zakończeniem procedury pisemnej, które nastąpiło po złożeniu przez Komisję repliki, a rozpoczęciem procedury ustnej, nie może być uzasadniony żadną okolicznością właściwą sprawie stanowiącej podstawę niniejszego sporu.
- 21 Z rozważań przedstawionych w pkt 17-19 powyżej wynika jednak, że zarzut oparty na naruszeniu prawa do sprawiedliwego procesu w rozsądnym terminie należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu opartego na naruszeniu prawa do obrony i zasady równości broni

Argumentacja stron

- 22 Zarzut ten skierowany jest przeciwko pkt 21 i 22 zaskarżonego wyroku, w których Sąd uznał za dopuszczalne pismo z dnia 10 lutego 2012 r. skierowane do niego przez Komisję.
- 23 Pismo to, wysłane w ostatnim dniu roboczym przed dniem rozprawy, po raz pierwszy zdaniem Guardian zawiera stanowisko Komisji odnośnie do sposobów obliczania obniżenia kwoty grzywny. Pismo to zawierało nowe informacje i zostało złożone bez wcześniejszej zgody Sądu ani uzasadnienia.
- 24 Guardian podkreśla, że choć pismo to zostało złożone z opóźnieniem, Sąd w pkt 22 zaskarżonego wyroku stwierdził jego dopuszczalność, mając na uwadze z jednej strony jego „treść”, a z drugiej strony, że „okoliczność, iż zostało ono przekazane [Guardian], która [mogła] zatem przedstawić na rozprawie uwagi na jego temat”. Guardian uważa, że ta ocena jest sprzeczna z art. 11 ust. 3 instrukcji dla sekretarza.

- 25 Zasada równości broni i przestrzeganie zasady kontrydiktoryjności wymagają, żeby debaty na rozprawie ograniczały się do elementów akt postępowania, które mogły być przedmiotem dyskusji na piśmie. Zwykła możliwość bycia wysłuchanym na rozprawie w związku z dokumentami przedstawionymi z opóźnieniem nie pozwalają na przestrzeganie prawa do obrony. Zgodnie z orzecznictwem Sądu w tej dziedzinie powinien on stwierdzić niedopuszczalność pisma z dnia 10 lutego 2012 r. (wyroki: Solvay/Komisja, T-30/91, EU:T:1995:115, pkt 83, 101; BASF/Komisja, T-175/95, EU:T:1999:99, pkt 46; AstraZeneca/Komisja, T-321/05, EU:T:2010:266, pkt 27).
- 26 Guardian podnosi, że pkt 22 zaskarżonego wyroku nie zawiera żadnego uzasadnienia pozwalającego na poznanie powodów, dla których uznano dopuszczalność tego pisma, w szczególności zważywszy na jego treść.
- 27 W konsekwencji Guardian uważa, że należy stwierdzić nieważność wyrażonej w rzeczonem pkt 22 decyzji Sądu w kwestii dołączenia do akt postępowania pisma z dnia 10 lutego 2012 r. i wnioskuje do Trybunału o stwierdzenie niedopuszczalności tego pisma.
- 28 Komisja uważa, że zarzut ten jest bezskuteczny. Wobec niewykazania bowiem przez Guardian, że w braku pisma z dnia 10 lutego 2012 r. Sąd doszedłby do innego wniosku odnośnie do kwoty grzywny nałożonej na to przedsiębiorstwo, zarzut ten jest niezasadny.
- 29 W każdym wypadku zdaniem Komisji zarzut ten jest nieuzasadniony. Podnosi ona, że z uwagi na nieograniczone prawo orzekania Sąd może – z zastrzeżeniem przestrzegania zasady kontrydiktoryjności – uwzględnić elementy stanu faktycznego przedstawione z opóźnieniem. Tymczasem przestrzegano tej zasady w niniejszej sprawie, ponieważ Guardian miała na rozprawie możliwość ustosunkowania się do tego pisma, lecz postanowiła z niego nie skorzystać. Komisja zauważa, że Guardian dysponowała terminem trzech dni przed rozprawą na skomentowanie tego pisma albo na wystąpienie do Sądu o możliwość złożenia uwag na piśmie lub o odroczenie rozprawy.

Ocena Trybunału

- 30 Należy przypomnieć, że zasada poszanowania prawa do obrony stanowi podstawową zasadę prawa Unii. Oparcie uzasadnienia orzeczenia sądowego na okolicznościach faktycznych i dokumentach, o których strony lub jedna z nich nie mogły się dowiedzieć i odnośnie do których w związku z tym nie mogły zająć stanowiska, stanowiłoby naruszenie tej zasady (wyrok Snupat/Wysoka Władza, 42/59 i 49/59, EU:C:1961:5, 156).
- 31 Zasada równości broni, która jest konsekwencją samego pojęcia rzetelnego procesu i której celem jest zapewnienie równowagi między stronami w postępowaniu poprzez zagwarantowanie, że każdy dokument dostarczony do Sądu może być poddany ocenie i podważony przez strony postępowania, wiąże się z obowiązkiem przyznania każdej ze stron rozsądnej możliwości przedstawienia swojej sprawy, w tym również swoich dowodów, w warunkach niestawiających jej w wyraźnie mniej korzystnej sytuacji w stosunku do strony przeciwnej (wyrok Otis i in., C-199/11, EU:C:2012:684, pkt 71, 72).
- 32 Komisja w swoim piśmie z dnia 10 lutego 2012 r. zamierzała odpowiedzieć na skierowane do Sądu przez Guardian w celu przygotowania do rozprawy pismo dotyczące obliczenia grzywny oraz przekazać Sądowi pewne dane liczbowe, na których oparła się ona w celu obliczenia obrotów na właściwym rynku czterech przedsiębiorstw będących adresatem spornej decyzji. Komisja uściśliła na podstawie tych informacji, że na wypadek gdyby Sąd przyznał obniżenie kwoty grzywny, nie powinna ona przekraczać 30%.

- 33 Bezsporne jest, że Guardian otrzymała kopię tego pisma w dniu 10 lutego 2012 r. Dysponowała zatem trzema dniami na zapoznanie się z jego treścią przed rozprawą. Z uwagi na charakter oraz treść tego pisma termin taki nie może być uznany za przesadnie krótki, i to niezależnie od okoliczności, że Sąd miał naruszyć art. 11 ust. 3 instrukcji dla sekretarza. Ponadto bezsporne jest, że Guardian ani nie zwróciła się do Sądu o pisemne skomentowanie tego pisma, ani nie wystąpiła o odroczenie rozprawy. Wreszcie na rozprawie Guardian mogła podnieść swoje argumenty dotyczące zarówno dopuszczalności tego pisma, jak i jego treści.
- 34 Z elementów tych wynika, że Guardian nie wykazała, iż Sąd naruszył prawo do obrony lub złamał zasadę równości broni poprzez to, że nie dopilnował, aby Guardian dysponowała dostatecznym terminem dla zapoznania się z pismem z dnia 10 lutego 2012 r. i przedstawienia na piśmie swojego stanowisko na jego temat (zob. podobnie wyrok Corus UK/Komisja, C-199/99 P, EU:C:2003:531, pkt 25).
- 35 W takich okolicznościach Sąd, bez dopuszczenia się naruszenia prawa, orzekł w pkt 22 zaskarżonego wyroku, że „[z]e względu na treść tego pisma i na okoliczność, że zostało ono przekazane [Guardian], która [mogła] zatem przedstawić na rozprawie uwagi na jego temat, należy uznać rozpatrywany dokument za dopuszczalny i oddalić zarzut niedopuszczalności podniesiony przez skarżące”.
- 36 Z powyższego wynika, że ze względu na jego bezzasadność zarzut ten należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu opartego na naruszeniu zasady równego traktowania i obowiązku uzasadnienia

Argumentacja stron

- 37 Guardian podnosi, że Sąd w pkt 104–106 zaskarżonego wyroku naruszył zasadę równego traktowania. Sąd odmówił przyznania, że przy obliczaniu grzywny sprzedaż wewnętrzna miała być uwzględniana w taki sam sposób jak sprzedaż na rzecz osób trzecich.
- 38 Sąd postąpił zatem niezgodnie z utrwalonym orzecznictwem i praktyką orzeczniczą, której podstawą jest konieczność uniknięcia wszelkiej dyskryminacji między przedsiębiorstwami powiązаныmi ze sobą wertykalnie a tymi, które nie są ze sobą powiązane w taki sposób. Do takiej równości traktowania Komisja zobowiązana jest zarówno na podstawie wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 i art. 65 ust. 5 [WE] (Dz.U. 1998, C 9, s. 3), jak i wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2, zwanych dalej „wytycznymi z 2006 r.”).
- 39 Guardian zarzuca Sądowi, że nie przedstawił on podstaw, dla których odstąpił od tego utrwalonego orzecznictwa. Zdaniem wnoszących odwołanie Sąd ograniczył się do twierdzenia w pkt 104 zaskarżonego wyroku, że „istnienie zachowania antykonkurencyjnego zostało wykazane tylko w odniesieniu do sprzedaży niepowiązanym klientom”.
- 40 Poza okolicznością, że Sąd przeinaczył brzmienie motywu 377 spornej decyzji, rzeczony twierdzenie jest bez znaczenia. Nie jest istotne, czy kartel obejmował również sprzedaż wewnętrzną. W opinii Guardian zasadnicza jest bowiem kwestia, że przedsiębiorstwo powiązane wertykalnie może uzyskać przewagę konkurencyjną zarówno w ramach sprzedaży produktów będących przedmiotem kartelu, jak i w ramach sprzedaży produktów, których stanowią one składniki. Według Guardian Komisja nigdy w przeszłości nie wykazała istnienia takiej przewagi, a Trybunał przyznał, że wyłączenie sprzedaży wewnętrznej oznaczałoby „nieuchronnie” korzyść dla producentów powiązanych ze sobą wertykalnie (wyrok KNP BT/Komisja, C-248/98 P, EU:C:2000:625, pkt 62). Niemniej jednak w pkt 105 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł, że nie wykazano, iż przedsiębiorstwa powiązane ze sobą wertykalnie uzyskały taką przewagę konkurencyjną z naruszenia.

- 41 Skoro Guardian była jedynym niepowiązanim wertykalnie przedsiębiorstwem uczestniczącym w naruszeniu, uważa ona, iż jedyny środek, który pozwoliłby przywrócić równość w traktowaniu, polega na obniżeniu kwoty nałożonej na nią grzywny o 37%, ponieważ taki procent odpowiada udziałowi sprzedaży wewnętrznej w stosunku do całkowitego rozmiaru sprzedaży dokonanej na właściwym rynku.
- 42 Komisja uważa ten zarzut za bezzasadny.
- 43 Po pierwsze, Komisja podnosi, że Sąd nie dopuścił się żadnego przeinaczenia spornej decyzji ani nie naruszył prawa stwierdzając, iż naruszenie dotyczy wyłącznie sprzedaży na rzecz niezależnych podmiotów trzecich. Uważa ona, że w konsekwencji tylko ta sprzedaż może służyć jako podstawa dla obliczenia kwoty grzywny.
- 44 Po drugie, Komisja podważa twierdzenie, zgodnie z którym orzecznictwo nakłada na nią obowiązek uwzględnienia sprzedaży wewnętrznej przy obliczaniu grzywien. To twierdzenie opiera się na idei, w myśl której producenci powiązani ze sobą wertykalnie uzyskują nieuchronnie korzyść konkurencyjną na rynkach niższego szczebla względem rynku kartelu. Idea jest błędna, ponieważ istnienie przewagi konkurencyjnej opartej funkcjonowaniu kartelu na wyższym szczeblu zależy od wielu czynników i podlega indywidualnej ocenie w zależności od przypadku.
- 45 W każdym wypadku orzecznictwo nie zabraniało ani też nie stawiało wymogu co do uwzględnienia sprzedaży wewnętrznej (wyroki: KNP BT/Komisja, EU:C:2000:625, pkt 62; Archer Daniels Midland i Archer Daniels Midland Ingredients/Komisja, C-397/03 P, EU:C:2006:328, pkt 102, 103; Europa Carton/Komisja, T-304/94, EU:T:1998:89, pkt 123; KNP BT/Komisja, T-309/94, EU:T:1998:91, pkt 112; Lögstör Rör/Komisja, T-16/99, EU:T:2002:72, pkt 358; Tokai Carbon i in./Komisja, T-71/03, T-74/03, T-87/03 i T-91/03, EU:T:2005:220, pkt 260; Daiichi Pharmaceutical/Komisja, T-26/02, EU:T:2006:75, pkt 57, 63, 64; a także BST/Komisja, T-452/05, EU:T:2010:167, pkt 82).
- 46 Komisja wskazuje, że co do zasady uwzględnia sprzedaż wewnętrzną, jeśli dysponuje dostatecznymi wskazówkami w celu wsparcia wniosku, zgodnie z którym uzyskano korzyść konkurencyjną, lub jeśli kartel wyraźnie dotyczy sprzedaży wewnętrznej [decyzja Komisji z dnia z dnia 8 grudnia 2010 r. C(2010) 8761 wersja ostateczna w sprawie COMP/39.309 – LCD].
- 47 Tymczasem mają miejsce przypadki, w których instytucja ta nie uwzględniła sprzedaży wewnętrznej [zob. decyzje Komisji: z dnia 7 października 2009 r. C(2009) 7601 wersja ostateczna w sprawie COMP/39.129 – Transformatory mocy; z dnia 19 października 2011 r. C(2011) 7436 wersja ostateczna, w sprawie COMP/39.605 – Szkło do monitorów CRT].
- 48 Natomiast w przypadku gdy – jak w niniejszym sporze – nic nie wskazuje z pewnością na to, że kartel dotyczy również sprzedaży wewnętrznej lub że uczestnicy czynni na niższym szczeblu uzyskali bezpośrednią korzyść, Komisja uważa, iż nie może mieć prawnego obowiązku uwzględnienia sprzedaży wewnętrznej. Nałożenie na nią takiego obowiązku byłoby wyrazem ograniczenia uprawnień dyskrecjonalnych, które przysługują jej w dziedzinie grzywien, i niosłoby ze sobą ryzyko poważnego obciążenia kwoty grzywien bez konieczności wykazywania, że kartel rzeczywiście wywiera wpływ na sprzedaż wewnętrzną lub na sprzedaż niższego szczebla. Taki obowiązek mógłby spowodować dyskryminację między różnymi uczestnikami naruszenia z powodu samej struktury ich przedsiębiorstwa.
- 49 Zdaniem Komisji nie należy uznawać, iż musi ona zawsze badać, czy sprzedaż wewnętrzna ma związek z naruszeniem, jeśli przyjmuje ona spójne podejście względem wszystkich przedsiębiorstw zaangażowanych w ten sam kartel.

50 Po trzecie, Komisja utrzymuje, że Guardian w żaden sposób nie była przedmiotem dyskryminacji. W konsekwencji uważa ona, że przedsiębiorstwo to nie ma żadnego prawa do obniżenia kwoty grzywny nałożonej na nie mocą spornej decyzji. Okoliczność, że uwzględnienie sprzedaży wewnętrznej mogło doprowadzić do wyższych grzywien dla innych uczestników kartelu nie powinna uzasadniać obniżenia grzywny nałożonej na Guardian. Kwota tej grzywny jest właściwa, proporcjonalna i zgodna z wytycznymi z 2006 r. Odzwierciedla ona wagę gospodarczą tego przedsiębiorstwa w naruszeniu. Komisja przypomina, że w celu zapewnienia odstrasżającego skutku grzywny podwyższyła kwotę grzywny nałożoną na Saint-Gobain o 30% w celu najlepszego odzwierciedlenia faktu, że chodziło o producenta powiązanego wertykalnie.

Ocena Trybunału

51 Należy przypomnieć, że zasada równego traktowania stanowi ogólną zasadę prawa Unii, zapisaną w art. 20 i 21 karty. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem rzezona zasada wymaga, aby porównywalne sytuacje nie były traktowane w odmienny sposób, a odmienne sytuacje nie były traktowane jednakowo, chyba że takie traktowanie jest obiektywnie uzasadnione (zob. w szczególności wyrok Akzo Nobel Chemicals i Akros Chemicals/Komisja, C-550/07 P, EU:C:2010:512, pkt 54, 55 i przytoczone tam orzecznictwo).

52 Zgodnie z art. 23 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 1/2003 grzywna nałożona na każde przedsiębiorstwo lub związek przedsiębiorstw uczestniczący w naruszeniu nie przekroczy 10% całkowitego obrotu uzyskanego w bezpośrednio wcześniejszym roku obrotowym.

53 Komisja – biorąc pod uwagę kontekst oraz cel systemu kar ustanowionego w rozporządzeniu nr 1/2003 – jest zobowiązana dokonać oceny, w każdym rozpatrywanym przypadku, zamierzonego wpływu na zainteresowane przedsiębiorstwo, uwzględniając w szczególności obrót tego przedsiębiorstwa odzwierciedlający jego rzeczywistą sytuację gospodarczą w okresie, w którym miało miejsce naruszenie (wyrok Britannia Alloys & Chemicals/Komisja C-76/06 P, EU:C:2007:326, pkt 25).

54 Zgodnie z orzecznictwem Trybunału w celu wymierzenia kary pieniężnej można brać pod uwagę zarówno całkowity obrót przedsiębiorstwa, który stanowi wskazówkę, aczkolwiek przybliżoną i niedoskonałą, co do wielkości tego przedsiębiorstwa i jego siły gospodarczej, jak i obrót uzyskany z towarów będących przedmiotem naruszenia, który może w związku z tym stanowić wskazówkę co do rozmiaru tego naruszenia (wyroki: Musique Diffusion française i in./Komisja, od 100/80 do 103/80, EU:C:1983:158, pkt 121; Dansk Rørindustri i in./Komisja, C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P i C-213/02 P, EU:C:2005:408, pkt 243; a także Archer Daniels Midland i Archer Daniels Midland Ingredients/Komisja, EU:C:2006:328, pkt 100).

55 Zgodnie z orzecznictwem Trybunału chociaż art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 pozostawia Komisji szeroki zakres uznania, to jednak ogranicza on możliwość korzystania z niego, określając obiektywne kryteria, które Komisja jest zobowiązana stosować. Tak więc, po pierwsze, kwota grzywny, jaka może zostać wymierzona, ma górną granicę określoną liczbowo i w sposób bezwzględny, tak że maksymalna kwota grzywny, którą można nałożyć na dane przedsiębiorstwo, może być z góry przewidziana. Po drugie, korzystanie z tych uprawnień dyskrecyjnych jest też ograniczone normami postępowania, jakie Komisja sama sobie narzuciła w wytycznych z 2006 r. (zob. podobnie wyrok Schindler Holding i in./Komisja, C-501/11 P, EU:C:2013:522, pkt 58).

56 Zgodnie z pkt 13 wytycznych z 2006 r. „[w] celu ustalenia kwoty podstawowej grzywny Komisja uwzględni wartość sprzedaży [towarów] lub usług [osiągniętą] przez przedsiębiorstwo, [mającą] bezpośredni lub pośredni związek z naruszeniem, [na] danym [obszarze] geograficznym na terytorium EOG”. Te same wytyczne uściślają w pkt 6, że „[p]ołączenie wartości sprzedaży mających związek

z naruszeniem przepisów z okresem jego trwania stanowi [odpowiednią wartość zastępczą] odzwierciedlającą zarówno gospodarcze znaczenie naruszenia, jak i stopień zaangażowania każdego z uczestniczących w nim przedsiębiorstw”.

- 57 Wynika z tego, że celem pkt 13 wytycznych z 2006 r. jest przyjęcie za punkt wyjścia, przy obliczaniu kwoty grzywny nałożonej na przedsiębiorstwo, kwoty odzwierciedlającej gospodarcze znaczenie naruszenia i stopień zaangażowania tego przedsiębiorstwa w tym naruszeniu. W konsekwencji chociaż pojęcie wartości sprzedaży, o której mowa w tym pkt 13, nie powinno oczywiście rozciągać się do tego stopnia, żeby obejmowało osiągniętą przez dane przedsiębiorstwo sprzedaż niepodlegającą pod zakres działania rozpatrywanego kartelu, to jednak stanowiłoby naruszenie celu realizowanego przez ten przepis, jeśli pojęcie to należałoby rozumieć jako dotyczące wyłącznie obrotów osiągniętych z samej sprzedaży, względem której wykazano, że miała ona związek z tym kartelem (wyrok Team Relocations i in./Komisja, C-444/11 P, EU:C:2013:464, pkt 76).
- 58 Takie ograniczenie miałyby ponadto skutek w postaci sztucznego zmniejszenia znaczenia gospodarczego naruszenia popełnionego przez dane przedsiębiorstwo, skoro sama okoliczność, że odkryto ograniczoną liczbę bezpośrednich dowodów faktycznie dokonanej przez kartel sprzedaży, prowadziłaby do nałożenia w rezultacie grzywny bez realnego związku z zakresem działania analizowanego kartelu. Taka sytuacja stanowiłaby również naruszenie celu polegającego na ściganiu i skutecznej sankcji za naruszenia art. 81 [WE] i stąd nie można jej przyjąć (wyrok Team Relocations i in./Komisja, EU:C:2013:464, pkt 77).
- 59 W każdym wypadku należy podkreślić, że najlepiej odzwierciedla znaczenie gospodarcze tego naruszenia część całkowitego obrotu pochodząca z będącej przedmiotem naruszenia sprzedaży towarów. Nie należy zatem dokonywać rozróżnienia między różnymi częściami sprzedaży w zależności od tego, czy zostały osiągnięte z udziałem niezależnych podmiotów trzecich, czy z udziałem jednostek należących do tego samego przedsiębiorstwa. Nieuwzględnienie wartości sprzedaży należącej do tej ostatniej kategorii oznaczałoby nieuchronnie przyznanie bezpodstawnie korzyści spółkom powiązanim ze sobą wertykalnie, pozwalając im na uchylenie się od sankcji proporcjonalnej do ich znaczenia na rynkach będących przedmiotem naruszenia (zob. podobnie wyrok KNP BT/Komisja, EU:C:2000:625, pkt 62).
- 60 Poza bowiem korzyścią, jakiej można się spodziewać z porozumienia w sprawie horyzontalnego ustalenia cen w ramach sprzedaży na rzecz niezależnych podmiotów trzecich, przedsiębiorstwa powiązane ze sobą wertykalnie mogą również osiągać z takiego porozumienia korzyść na rynku niższego szczebla towarów przetworzonych pod względem zawartości, w skład których wchodziły towary będące przedmiotem naruszenia, i to z dwóch różnych tytułów. Albo przedsiębiorstwa te przenoszą wynikające z przedmiotu naruszenia podwyżki ceny składników na cenę towarów przetworzonych, albo ich nie przenoszą, co oznacza z kolei przyznanie im korzyści w zakresie kosztów w porównaniu z ich konkurentami, którzy zaopatrują się w te same składniki na rynku towarów będących przedmiotem naruszenia.
- 61 Jest to powód, dla którego – jak stwierdza rzecznik generalny w pkt 28–34 opinii – sądy Unii zawsze oddalały zarzuty, w drodze których producenci wertykalnie powiązani zmierzali do uzyskania wyłączenia ich sprzedaży wewnętrznej z obrotu służącego za podstawę obliczenia ich grzywny (wyrok KNP BT/Komisja, EU:C:2000:625, pkt 62; zob. również wyroki: Europa Carton/Komisja, EU:T:1998:89, pkt 128; KNP BT/Komisja, EU:T:1998:91, pkt 112; Lögstör Rör/Komisja, EU:T:2002:72, pkt 360–363; a także Tokai Carbon i in./Komisja, EU:T:2005:220, pkt 260).
- 62 Wreszcie z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, że przy ustalaniu kwoty grzywien nie można stosować różnych metod obliczeniowych, prowadzących do dyskryminacji pomiędzy przedsiębiorstwami, które wzięły udział w porozumieniu lub w uzgodnionej praktyce sprzecznych z art. 81 ust. 1 WE (zob. wyrok Alliance One International i Standard Commercial Tobacco/Komisja i Komisja/Alliance One International i in., C-628/10 P i C-14/11 P, EU:C:2012:479, pkt 58).

63 Jak przypomniano w pkt 58 niniejszego wyroku, dla celów dokonania oceny części całkowitego obrotu pochodzącego z będącej przedmiotem naruszenia sprzedaży towarów nie należy zatem dokonywać rozróżnienia między sprzedażą wewnętrzną a sprzedażą dokonaną na rzecz niezależnych podmiotów trzecich. Wynika z tego, że w celu określenia obrotu przedsiębiorstwa powiązane wertykalnie znajdują się w sytuacji porównywalnej z sytuacją producentów niepowiązanych wertykalnie. Te dwa rodzaje przedsiębiorstw należy traktować w sposób równy. Wyłączenie sprzedaży wewnętrznej z odpowiedniego obrotu oznaczałoby faworyzowanie pierwszych poprzez zmniejszenie stopnia ich zaangażowania w naruszenie na niekorzyść pozostałych, i to na podstawie kryterium pozostającego bez związku z celem realizowanym przy określaniu tego obrotu, który sprowadza się do odzwierciedlenia gospodarczego znaczenia naruszenia i stopnia zaangażowania każdego z uczestniczących w nim przedsiębiorstw.

64 W tym względzie Sąd w pkt 104–106 zaskarżonego wyroku orzekł:

„104 W niniejszej sprawie Komisja stwierdziła, że antykonkurencyjne porozumienia dotyczyły sprzedaży szkła płaskiego klientom niepowiązanym (motyw 377 zaskarżonej decyzji), a zatem wykorzystała tę sprzedaż w celu obliczenia kwoty podstawowej grzywien (motyw 41, tabela nr 1, i motyw 470 zaskarżonej decyzji). Przy obliczaniu grzywny Komisja wyłączyła sprzedaż szkła płaskiego przeznaczonego do przetworzenia przez wydział przedsiębiorstwa lub przez spółkę tej samej grupy. Ponieważ istnienie zachowania antykonkurencyjnego zostało wykazane tylko w odniesieniu do sprzedaży niepowiązanym klientom, nie można zarzucać Komisji, że przy obliczaniu grzywny wyłączyła ona sprzedaż wewnętrzną członków kartelu powiązanych ze sobą wertykalnie. Co więcej, nie można jej zarzucić, że nie uzasadniła wyłączenia omawianej sprzedaży przy obliczaniu grzywny.

105 Ponadto, jak twierdzi Komisja, nie wykazano, że powiązani ze sobą wertykalnie członkowie kartelu, którzy zaopatrywali w rozpatrywane produkty wydziały tego samego przedsiębiorstwa lub spółki należące do tej samej grupy przedsiębiorstw, osiągnęli pośredni zysk z przyznanej podwyżki cen ani też że podwyżka cen na rynku wyższego szczebla doprowadziła do uzyskania przewagi konkurencyjnej na rynku niższego szczebla szkła płaskiego przetworzonego.

106 Wreszcie w odniesieniu do argumentu, zgodnie z którym Komisja naruszyła zasadę niedyskryminacji, wyłączając sprzedaż wewnętrzną z obliczenia grzywny, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zasada równego traktowania lub niedyskryminacji wymaga, by porównywalne sytuacje nie były traktowane w odmienny sposób oraz by odmiennie sytuacje nie były traktowane w taki sam sposób, chyba że jest to obiektywnie uzasadnione (zob. wyrok [...] BPB de Eendracht/Komisja, T-311/94, [EU:T:1998:93], pkt 309 i przytoczone tam orzecznictwo). W niniejszej sprawie w zakresie, w jakim Komisja uznała, że ustalenia antykonkurencyjne dotyczyły tylko ceny szkła płaskiego, którą obciążano klientów niezależnych, wyłączenie sprzedaży wewnętrznej przy obliczaniu grzywny w przypadku członków kartelu powiązanych ze sobą wertykalnie skłoniło Komisję jedynie do potraktowania w odmienny sposób obiektywnie odmiennych sytuacji. Dlatego też nie można zarzucić Komisji, że naruszyła zasadę niedyskryminacji”.

65 Orzekając w ten sposób, Sąd naruszył wynikające z orzecznictwa zasady przypomniane w pkt 52–62 niniejszego wyroku.

66 W tych okolicznościach zarzut podniesiony przez Guardian na poparcie odwołania należy uwzględnić w zakresie, w jakim jest on oparty na naruszeniu zasady równego traktowania, i to bez konieczności odnoszenia się do tego samego zarzutu w części dotyczącej uchybienia przez Sąd obowiązkowi uzasadnienia. W konsekwencji należy uwzględnić odwołanie i uchylić zaskarżony wyrok w części, w jakiej oddala on zarzut oparty na naruszeniu zasady niedyskryminacji w zakresie dotyczącym obliczenia kwoty grzywny i w jakiej obciąża Guardian kosztami postępowania.

W przedmiocie skargi przed Sądem

- 67 Zgodnie z art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej jeśli odwołanie jest zasadne, Trybunał może w przypadku uchylenia wyroku Sądu wydać orzeczenie ostateczne w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala. Właśnie z takim przypadkiem mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Trybunał dysponuje bowiem wszystkimi informacjami niezbędnymi do wydania orzeczenia w sprawie.
- 68 Należy jednak uściślić zakres kontroli Trybunału. Sąd z powodów przedstawionych w pkt 28–93 zaskarżonego wyroku oddalił żądania stwierdzenia nieważności spornej decyzji. Skoro Guardian nie kwestionowała tych ocen w ramach odwołania, stały się one ostateczne. Do Trybunału należy zatem jedynie zbadanie sporu w zakresie dotyczącym zarzutu opartego na naruszeniu zasady równego traktowania i obowiązku uzasadnienia odnośnie do obliczenia kwoty grzywny, podniesionego na poparcie żądań w celu jej zmniejszenia.
- 69 Zarzut drugi podniesiony przez Guardian w skardze przed Sądem w celu uzyskania obniżenia kwoty grzywny ma na celu naprawienie nierównego traktowania wynikającego z wyłączenia sprzedaży wewnętrznej przy obliczaniu tej grzywny. Z powodów przedstawionych w pkt 51–65 niniejszego wyroku należy stwierdzić, że dokonując takiego wyłączenia, Komisja naruszyła zasadę równego traktowania.
- 70 W tym względzie należy podnieść, że z pkt 41 pisma w sprawie przedstawienia zarzutów wynika, iż spośród czterech przedsiębiorstw będących adresatami spornej decyzji Guardian dysponowała najmniejszym udziałem we właściwym rynku, szacowanym na 10–20%. Część należąca do Saint-Gobain, obejmująca 20–30%, była największa. Natomiast na etapie spornej decyzji porządek ten był zamieniony, ponieważ Saint-Gobain posiadała wtedy najmniejszy udział w rynku, to jest 10–20%, a Guardian największą, czyli 25%, bez wyjaśnienia jednak w spornej decyzji powodów tak istotnej zmiany podstawy obliczenia grzywny. Wyłączenie sprzedaży wewnętrznej doprowadziło więc do zmniejszenia stopnia zaangażowania Saint-Gobain w naruszenie i odpowiednio zwiększenia stopnia odpowiedzialności Guardian.
- 71 Nie może tymczasem zostać przyjęty argument Komisji, zgodnie z którym kwota grzywny nałożonej na Saint-Gobain została powiększona o 30% w celu jak najlepszego odzwierciedlenia faktu, że chodziło producenta powiązanego wertykalnie. Zgodnie bowiem z motywem 519 spornej decyzji mnożnik mający na celu zapewnienie odstraszającego skutku grzywny zastosowano w niniejszej sprawie do Saint Gobain przy obliczaniu nałożonej na nią grzywny z powodu jej „większej obecności w sektorze szkła” i „jej obrotu [który] w wartościach bezwzględnych jest znacznie wyższy od obrotu uzyskanego przez pozostałych”.
- 72 Zarzut drugi podniesiony przez Guardian w skardze przed Sądem w celu uzyskania obniżenia kwoty grzywny nałożonej na nią przez Komisję należy zatem uznać za uzasadniony.
- 73 Należy zatem, na podstawie prawa nieograniczonego orzekania przyznanego Trybunałowi na podstawie art. 31 rozporządzenia nr 1/2003, wydać orzeczenie w przedmiocie kwoty grzywny podlegającej nałożeniu na Guardian (wyroki: Komisja/Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, pkt 79; Alliance One International/Komisja, C-679/11 P, EU:C:2013:606, pkt 104).
- 74 W tym względzie należy przypomnieć, że art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 stanowi, że przy ustalaniu wysokości grzywny uwzględnia się ciężar i czas trwania naruszenia. Ponadto z art. 23 ust. 2 akapit drugi wynika, że dla każdego przedsiębiorstwa uczestniczącego w naruszeniu grzywna nie może przekraczać 10% jego całkowitego obrotu uzyskanego w bezpośrednio wcześniejszym roku obrotowym.
- 75 Chociaż w ramach swojego nieograniczonego prawa orzekania w tej dziedzinie Trybunał musi sam dokonać oceny okoliczności danej sprawy i rodzaju rozpatrywanego naruszenia, aby określić wysokość grzywny, wykonanie tego prawa nie może prowadzić przy określaniu wysokości nałożonych grzywien

do dyskryminacji między przedsiębiorstwami, które uczestniczyły w porozumieniu lub w uzgodnionej praktyce, które byłyby sprzeczne z art. 81 ust. 1 WE (wyrok Komisja/Verhuizingen Coppens, EU:C:2012:778, pkt 80).

- 76 W kwestii obniżenia kwoty grzywny strony spierają się zarówno odnośnie do zasady, jak i do jej wielkości.
- 77 Po pierwsze, Komisja uważa, że fakt, iż uwzględnienie sprzedaży wewnętrznej doprowadziło do wyższych grzywien dla innych uczestników kartelu, nie pozwala zmniejszyć grzywny nałożonej na Guardian, co ta ostatnia kwestionuje.
- 78 W tym względzie wystarczy podnieść, że Trybunał, po stwierdzeniu nieważności spornej decyzji, może w ramach wykonywania swojego prawa nieograniczonego orzekania zastąpić ocenę Komisji swoją oceną i w konsekwencji uchylić, zmniejszyć lub zwiększyć grzywnę (zob. wyroki: Groupe Danone/Komisja, C-3/06 P, EU:C:2007:88, pkt 61; a także Otis i in., EU:C:2012:684, pkt 62). Prawo to jest wykonywane przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności faktycznych (zob. podobnie wyrok Prym i Prym Consumer/Komisja, C-534/07 P, EU:C:2009:505, pkt 86 i przytoczone tam orzecznictwo). Wobec tego powyższy argument Komisji należy oddalić.
- 79 Po drugie, strony spierają jeśli chodzi o wielkość obniżenia, jakie należy zastosować w stosunku do grzywny w celu zrekompensowania nierównego traktowania wynikającego z wyłączenia sprzedaży wewnętrznej z obliczania kwoty grzywny. Guardian uważa, porównując dane znajdujące się w spornej decyzji z danymi z pisma w sprawie przedstawienia zarzutów, że należy obniżyć tę kwotę o 37%. Komisja w swoim piśmie z dnia 10 lutego 2012 r. twierdzi, że obniżenie nie powinno przekraczać 30%. Zauważa ona, że dane, na których Guardian opiera swoje obliczenia, zawierają w sobie sprzedaż pewnych rodzajów szkła, które były określone w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów, lecz nie zostały zawarte w spornej decyzji.
- 80 W tych warunkach, w świetle wszystkich okoliczności faktycznych i prawnych niniejszej sprawy, należy obniżyć o 30% kwotę grzywny nałożoną na Guardian w art. 2 spornej decyzji i ustalić ją na kwotę 103 600 000 EUR.

W przedmiocie kosztów

- 81 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania, jeżeli odwołanie jest zasadne i Trybunał wydaje orzeczenie kończące postępowanie w sprawie, rozstrzyga on również o kosztach.
- 82 Na podstawie art. 138 § 1 tego regulaminu, mającego zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie jego art. 184 § 1, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.
- 83 Zgodnie z art. 138 § 3 regulaminu postępowania w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań każdej ze stron każda z nich pokrywa własne koszty. Jednakże jeżeli jest to uzasadnione okolicznościami sprawy, Trybunał może orzec, że jedna ze stron pokrywa, oprócz własnych kosztów, część kosztów poniesionych przez stronę przeciwną.
- 84 Ponieważ została uwzględniona tylko część żądań odwołania Guardian, należy obciążyć Komisję, poza kosztami poniesionymi przez nią zarówno w postępowaniu w pierwszej instancji, jak i w postępowaniu w ramach niniejszego odwołania, połową kosztów przedstawionych przez Guardian w ramach obu tych postępowań. Guardian pokrywa połowę własnych kosztów poniesionych w związku z tymi postępowaniami.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Wyrok Sądu Unii Guardian Industries i Guardian Europe/Komisja (T-82/08, EU:T:2012:494) zostaje uchylony w części, w jakiej oddalił zarzut oparty na naruszeniu zasady niedyskryminacji w zakresie dotyczącym obliczenia kwoty grzywny nałożonej solidarnie na Guardian Industries Corp. i na Guardian Europe Sàrl i w jakiej obciąża te podmioty kosztami postępowania.**
- 2) **Stwierdza się nieważność art. 2 decyzji Komisji z dnia 28 listopada 2007 r. C(2007) 5791 wersja ostateczna dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/39165 – Szkło płaskie) w zakresie, w jakim ustala ona wysokość grzywny nałożonej solidarnie na Guardian Industries Corp. i Guardian Europe Sàrl na kwotę 148 000 000 EUR.**
- 3) **Wysokość grzywny nałożonej solidarnie na Guardian Industries Corp. i Guardian Europe Sàrl w związku z naruszeniem stwierdzonym w art. 1 rzeczonyj decyzji ustala się na kwotę 103 600 000 EUR.**
- 4) **W pozostałej części odwołanie zostaje oddalone.**
- 5) **Komisja Europejska zostaje obciążona, poza kosztami poniesionymi przez nią zarówno w postępowaniu w pierwszej instancji, jak i w postępowaniu w ramach niniejszego odwołania, połową kosztów przedstawionych przez Guardian Industries Corp. i Guardian Europe w ramach obu tych postępowań.**
- 6) **Guardian Industries Corp. i Guardian Europe Sàrl pokrywają połowę własnych kosztów poniesionych w związku z tymi postępowaniami.**

Podpisy